

Tử Vi, tôi và Tổng Hội Sinh Viên Paris

Bùi Ngọc Vũ, JJR 64

Bài này được viết như một đóng góp nho nhỏ theo lời kêu gọi của một số anh em đang cố gắng viết lại trang sử của đại gia đình THSV, nơi qui tụ những người cùng một lý tưởng Quốc gia.

Vừa có ý định viết về THSV là tôi đi tìm ngay quyển vở học trò mòng độ chục tờ mà ông bố tôi đã dùng để ghi trong đó lá số Tử Vi của tôi với những dòng tiên đoán đại cương cho từng cung, có giá trị cho cả cuộc đời. May quá lần về Pháp gần đây nhất tôi đã mang nó theo về Việt Nam nên có sẵn, như một kỷ vật mà không ngờ nó lại có ích cho chuyện hôm nay.

Tôi không phải là người tin vào Tử Vi đến mức lúc nào cũng phải tìm kiếm người biết xem để hỏi chuyện này hay chuyện nọ, nhất là vào những lúc cần phải có một chọn lựa quan trọng cho cuộc sống. Nhưng phải nhìn nhận là chuyện tin Tử Vi rất phổ biến và có rễ rất sâu trong văn hóa Việt Nam mình. Và mình thường hay nghĩ « *Đời là số cả.* »

Bố tôi thuộc một gia đình nông dân nghèo nhưng có được cái may mắn đi học sau được gọi là 'ông Tham' nhưng chưa là 'ông Huyện' vì phải bỏ ngang đi làm công chức quan thuế để nuôi một người em ăn học. Chẳng may chủ tôi mất sớm khiến bố tôi hy sinh cũng bằng thừa. Tôi không có dịp được biết ông có sự mê say về Tử Vi từ bao giờ nhưng chỉ thấy ông bỏ rất nhiều thì giờ nghiên cứu nó, toàn là những sách Tàu dày cộm. Chắc hẳn ông bố tôi khá giỏi trong môn này vì tôi thấy gần như 3/4 giờ nghỉ cuối tuần của ông là dành cho các bạn bè liên tục đến chơi, cùng với chủ đích được nghe những lời khuyên dặn dựa trên Tử Vi.

Nay giờ quyển vở, đọc lại mấy hàng chữ đã được viết nghe đâu vào lúc tôi 8 tuổi, mô tả đại cương cuộc đời tôi một cách bao quát và dù tôi còn nhớ mang máng nhưng vẫn thấy bồi hồi xúc động. Tôi xin trích ra đây một ít câu đáng để ý nhất về hai Cung quan trọng hàng đầu :

Cung MỆNH. (nói về bản chất của người có lá Tử Vi đó)

« *Lương tú, Thái âm khước tác lưu bổng chi khách = lưu lạc giang hồ* »

Suy ra từ sự có mặt của các sao Thiên Lương, Thái Dương, Việt, ông viết : « *Nhân từ, hậu trọng ngay thẳng, có học thức, có uy quyền, người kính nể, không phú quý cũng thông minh. Được thanh danh phát hoạnh tài.* »

« *Hồng Đào chiếu Mệnh = Cuộc đời tươi đẹp, làm nên dễ dàng* »

Số tôi có Thân nằm ở cung THỂ có Khôi, lại có Khoa, Quyền, Lộc thì theo ông bố, tôi « *Học giỏi, phát đạt, danh giá, đồ cao. Vợ đẹp. Gặp sao hung cũng không hại, không bị tai nạn, phúc lớn.* » Và vì thế phải xem thêm Cung Thê.

Cung THÊ. « *Thân cư Thê. Nên lấy muộn, vợ ít tuổi hơn thì tốt. Lấy vợ xa quê hương. Lúc đầu có trắc trở, sau mới hay. Vợ đẹp. Nể vợ.* »

Cái chi tiết về tuổi tác của người vợ tôi mới thật là hay vì khi nhận thấy được là tôi có khả năng thành hôn cùng một người hơn tuổi ông đã khéo léo khuyên can, chắc với ý giúp tôi cưỡng số. Đúng theo quan điểm văn hóa của thời đó !

Rõ là có trắc trở vì sau khi gặp và quen nhau vào cuối năm 1968 tôi lại bỏ xứ Pháp đi học Canada năm 70 rồi mới trở lại Pháp năm 1971 và chỉ cùng nhau kết hôn vào hè 1972.

Như vừa thấy Tử Vi đã nói trước cho bố tôi về cuộc đời tôi sẽ có trên một số chuyện căn bản. Không những thế, bây giờ nhìn lại thì tôi phải nói là Tử Vi đã định hướng cho cuộc đời tôi. Tôi đã hiểu tại sao gia đình tôi có tất cả 5 anh, chị em mà tôi lại là người duy nhất được đi học trường Pháp, mang lại nhiều tổn kém cho cha mẹ ? Nên nhớ là xã hội lúc đó cho là đại đa số các học sinh theo học trường Pháp thuộc các gia đình giàu có hoặc là 'con ông cháu cha'. Phải chăng bố tôi đã cố gắng hy sinh đầu tư cho tôi có điều kiện thuận lợi để đi du học, giúp tôi theo sát một định mệnh mà ông đã nhìn thấy trước ?

Đến đây mới mở đầu câu chuyện THSV và tôi. Như Tử Vi nói, tôi học giỏi và đậu tú tài hai năm liền với hạng Bình nên xin được học bổng. Năm 1964, 1 năm sau khi Tổng thống Diệm bị sát hại, chính phủ mở cửa rộng rãi cho việc đi du học nên lấy quyết định chia đôi cái học bổng Quốc gia để hai sinh viên được đi, thay là một như trước đây. Thành ra tôi chỉ được nhận 210 quan mỗi tháng nhưng vẫn được phép chuyển ngân bù đến một mức khoảng là 500 quan. Vì có những sinh viên gặp khó khăn không được quyền chuyển ngân và sẵn sàng mua tiền quan với giá chợ đen nên việc mua thêm 300 quan với giá chính thức rồi bán đi một phần lớn

cũng mang lại một ít quan cho tôi đủ sống. Việc này thật ra do các phụ huynh bên nhà lo với nhau, mình chỉ có nhiệm vụ thỉnh thoảng đưa lại một số quan cho một sinh viên mà mình cũng chẳng quen biết.

Hè đến, sau năm học đầu tôi thi đậu, lên lớp nhưng phải rời ngôi trường nội trú ở Versailles để ra Paris chờ ngày nhập học lại. Tôi được dịp làm quen với anh Võ Hữu Trí cũng qua Pháp với học bổng 1 năm trước tôi. Thời đó bên Pháp có thông lệ người ta đi nghỉ hè vào hai tháng 7 và 8. Anh rủ tôi đi cắm trại, tắm biển do THSVP tổ chức vừa không tốn kém nhiều, lại vừa được hòa mình trong tinh thần và không khí Việt Nam. Dù chẳng biết THSVP là cái gì nhưng tôi cũng mừng rỡ nhận lời vì ở lại Paris làm gì khi vẫn phải đi thuê phòng trong ký túc xá, tốn kém cũng không ít.

Thế là tôi được dịp đi dự trại hè do BCH đầu tiên của THSVP tổ chức bên Espagne vì khí hậu ấm áp, biển xanh và đời sống tương đối rẻ hơn bên Pháp.

THSVP của lúc đó còn non nớt, ít phương tiện. Ban tổ chức trại hè là các anh trong ban chấp hành thuộc thế hệ đã già dặn, có người sang Pháp từ lâu trước 1960 và phần đông thuộc tổ chức chính trị Tự Lập. Tôi chẳng có quan tâm gì về chuyện đó, lúc đó và chỉ còn nhớ nhiều về anh Phạm trọng Cầu. Các người tham dự trại hè thì là thế hệ các người sang Pháp trong các năm đầu 60. Có lẽ chỉ có hai, ba ma mới là Thiên Hương, Trí và tôi.

Năm đó việc di chuyển đến trại được các anh nhơn đã có công ăn việc làm, tự lái chiếc xe ô-tô riêng của mình và chở theo vài trại viên. Trí và tôi được bố trí đi chiếc xe ID19 của anh Từ Khiết lái. Có thêm cô bạn của anh tên Nga và một chị khác tên Mai. Xe đủ rộng cho 5 người.

Đến trại thì dựng bếp, dựng lều để ngủ, nằm trong các 'túi ngủ' đã mang theo sẵn. Các đội đi chợ, nấu ăn được thành lập và luân phiên thay nhau thực hiện công tác này. Các sinh hoạt chính là nghỉ xả hơi, tắm biển, chơi bóng... Tôi không nhớ là có học tập chính trị. Từ năm đầu đó đến mãi đầu những năm 70 hình thức trại hè này không thay đổi lắm. Chỉ có phương tiện di chuyển là đổi thành đi chung xe car chứa hơn 30 người hoặc hiếm hơn lấy máy bay như năm sang đảo Corse.

Riêng đối với tôi hè năm đó thật là đặc biệt và gây nhiều ấn tượng vì nó là những giây phút đầu tiên của cuộc sống tự lập, xa gia đình đúng ý nghĩa của nó. Trong năm học, cuộc sống nội trú trong trường Hoche ở Versailles thì thật là giản dị và nhàm chán. Có mỗi một thèm khát là giấc ngủ vì ngày nào cũng phải thức khuya và cắm đầu học, ngoài những giờ ăn sáng và ăn hai bữa mỗi ngày. Lúc vào phòng ăn, ngồi vào bàn là có ngay người dọn ra thức ăn, thức uống. Chúng tôi được xem là sinh viên đại học nên bữa ăn nào cũng có hai chai rượu rẻ tiền để sẵn trên mỗi bàn. Sau này mới biết là có bromure được bỏ vào rượu để giảm diệt phần nào sức sống của các chàng trai trẻ.

Chuyến đi nghỉ hè này thật là một dịp may hiếm có, khiến cho tôi ghi nhớ cả đời. Chẳng qua anh Khiết và cô Nga đang trong một thời điểm đặc biệt, có lẽ là đang tìm hiểu nhau. Nhờ thế mới có tình cảnh là lúc trại hè chấm dứt tôi vẫn được tiếp tục đi hè. Anh Khiết lái xe dọc biển từ Valencia xuống phía Nam đến Alicante, xong lại vòng vào sâu vùng đất phía trong đi qua Toledo để thăm thủ đô Madrid, rồi đi ngược trở lên tiến về Đại Tây Dương qua Segovia, Valladolid, Burgos, San Sebastian. Sau đó chúng tôi băng qua dãy núi Pyrénées để về Pháp qua ngã Andorre. Nhưng chưa hết anh Khiết còn chạy qua vùng Côte d'Azur thăm Nice rồi lấy con đường Napoléon xuyên núi để đi đến Grenoble nơi anh học kỹ sư lúc trẻ. Từ đó mới đi về Paris chấm dứt cuộc đi chơi một vòng hơn 3000 cây số.

Về lại Paris nhóm Tự Lập thường hay tụ họp ở quán ăn tên Hiền Lương. Hình như Hiền Lương cũng là tên một cây cầu bắc ngang sông Bến Hải nối liền hai miền đang chịu cảnh phân ly. Có lẽ nó được chọn để tiêu biểu cho con đường thứ ba mà Tự Lập đề xướng. Lúc đó anh Cầu ở trong một căn hộ không xa. Tôi có lần đến thăm anh Khiết và vài anh trong ban chấp hành ở quán Hiền Lương nên có dịp sang chơi nhà anh Cầu. Thật là có cái may xui khiến nên đúng dịp được nghe tận tai, chứng kiến tận mắt, anh khom người trên chiếc dương cầm, sáng tác bản nhạc 'Em ra đi mùa thu' chan chứa tình thương. Anh có thú nhận là anh đang thất tình lúc đó.

Trong ba năm sống ở Versailles tôi làm gì có thì giờ về Paris theo dõi hay tham gia sinh hoạt của THSVP dù vẫn biết rằng có đêm Tết được tổ chức và anh Cầu là nhạc trưởng điều khiển ban Hợp Ca. Đến khi thi đỗ vào trường Ponts năm 1967 tôi mới xin vào sống ở nhà Lào-Việt trong Cư Xá Quốc Tế và lấy thẻ hội viên TH.

Không tài cán gì đặc biệt tôi lúc đầu chỉ tham dự các buổi tập hát của ban Hợp Ca cho đêm Tết. Tết năm đó, 1968, anh Huỳnh Hùng là chủ tịch. Anh đã phải tuyên bố với giọng đặc trưng của vùng 'Quảng Nôm-Quảng Ngãi' câu nói buồn thảm « Il n'y aura pas de 'bô' ce soir ! » vì trận chiến Mậu Thân đang tàn phá đất nước với thịt rơi, máu đổ tàn khốc hơn bao giờ hết. Năm đó Tổng Hội thiếu mất một nguồn tài lực đáng kể do các buổi dạ vũ thường đem lại.

Vẫn năm 1968, trại hè Tổng Hội do anh Nguyễn Kim Cương, Tổng thư Ký (quyền Chủ tịch vì anh Huỳnh Hùng lâm bệnh nặng), tổ chức gần Rome bên Ý. Nếu tôi không nhầm đây là lần đầu tiên có nhiều anh em sang Pháp năm 1964 như tôi mà tôi quen, tham dự đông đảo. Nào là Nguyễn Xuân Nghĩa, Phan Văn Trường, Nguyễn Tăng Bình, Nguyễn Khắc Trương, Nguyễn Trung Như (không biết có quên ai không ?)... Tụi này

đúng là hợp thành lớp 'ma mới' của Tổng Hội trong lúc các bạn hơn chỉ độ 2, 3 năm tuổi đời đã đứng ra thay thế lớp đàn anh Tự Lập của thuở ban đầu, họ giờ đây đã đi đâu hết. Mà chỉ cách nhau có dăm năm. Đây cũng nói lên sức sống khá mãnh liệt của Tổng Hội lúc đó.

Hè xong trong tình thế sôi động về chính trị với tin tức sẽ có hòa đàm diễn ra ở Paris anh Nguyễn Xuân Nghĩa đứng ra thành lập liên danh tranh cử cho ban chấp hành niên khóa 68-69 và Tổng Hội trong nhiệm kỳ đó đã phải tổ chức nhiều cuộc biểu tình.

Đến đây, trước khi viết tiếp về Tổng Hội phải mở một ngoặc để trở lại với Tử Vi. Nếu Tử Vi đã khiến bố tôi 'chuẩn bị' cho sự việc tôi đi du học thì tôi phải thêm là một tuần trước ngày 20 tháng 9 năm 1964 ngày tôi lên máy bay ông bố tôi đã trao cho tôi quyển vở tử vi và căn dặn « *Bố đã xem số cho con cho vài năm sắp đến. Con nên mở nó ra mà xem.* » Tôi cũng chỉ ừ ào, lí nhí lời cảm ơn ông bố và cất giữ nó mà chẳng để tâm tìm biết trong đó có viết gì. Mãi sau này mới xem đến những lời giải đoán cho 6 năm bắt đầu từ năm 1964 cho đến 1970.

Năm Giáp Thìn (1964) ông giải thích hơn là đoán : « *Đỗ vì gặp Tấu Thư, Hoa Cái, Tả, Hữu, Thai Tọa, Quang, Quý. Đỗ cao vì gặp Tả, Hữu ở cung Thìn, Tuất và hợp tuổi Tuất. Tả, Hữu là hai việc hay cho nên được thêm học bổng. Đi xa vì Mã chiếu cung Thìn và Lưu Mã chiếu tiểu hạn ở cung Tuất.* »

Năm Ất Ty (1965) : « *Hạn tam hóa, song Lộc lại được lưu Lộc Tồn nữa, thi cử rất dễ dàng thể nào cũng đỗ cao.* » Quả nhiên năm quyết định đó tôi được lên lớp Math. Spé. để tiếp tục con đường gian nan thi vào các 'Grandes Ecoles' kỹ sư. Thuở đó sau 1 năm Math. Sup. nhiều bạn được khuyến khích tách ngang sang hướng đi khác để khỏi phí thì giờ oan uổng. Vì có được lên học Math Spé. đi nữa thì những gian nan vẫn còn nguyên vẹn. Vẫn có người học 3 năm Spé. mới thi đậu vào trường, còn thi 2 lần mới đậu là chuyện bình thường và phổ biến. Sau này bộ Giáo Dục Pháp phải sửa sai thể thức thi, cho những người dự thi lần đầu được thêm sẵn một số điểm hầu giảm bớt tình trạng dồn đống vô ích trước đó.

Năm Đinh Mùi (1967) : « *Hạn công danh phát đạt, rất tốt.* » Năm đó là năm tôi thi đậu vào trường Ponts thực hiện được giấc mơ của 3 năm trời học hành vất vả, mệt nhọc.

Năm Kỷ Dậu (1969) : Ông bố ghi « *Hạn Mã chiếu Di = Thay đổi, đi xa hoặc về nước.* »

Lúc đó tôi vừa học xong năm thứ hai ở trường Ponts và mỗi khi hè đến thì phải đi làm thực tập. Không biết sao tôi lại rất nôn nóng muốn đi về thăm nhà, muốn nhìn thấy tận mắt những đổi thay trong xã hội do chiến tranh mang lại, do sự hiện diện đông đảo của quân đội Mỹ, điều này chưa xảy ra ngày tôi ra đi. Nhưng khi tôi nhìn về hoàn cảnh khách quan của mình thì tôi nhận thấy nó hoàn toàn không thuận tiện. Trong lúc tình trạng chiến tranh đang nghiêm trọng, xuất ngoại đã là một chuyện rất khó, sao lại nghĩ đến chuyện 'về chơi' thăm nhà. Lại còn đào đâu ra tiền để mua một vé máy bay. Thế mà tôi vẫn nhất định tìm cách thực hiện ý định khá 'diên rồ' đó.

Vì biết trước rằng các Bộ trưởng, các Tổng Giám Đốc trong ngành Công Chánh phần lớn là kỹ sư tốt nghiệp trường Ponts tôi tự nhủ chắc mọi cánh cửa sẽ mở rộng đón tiếp tôi nếu tôi đến thăm các cơ quan thuộc ngành này. Tôi sẽ xin thông tin và được cấp đủ tài liệu rồi về Pháp sẽ thảo một bản phúc trình mà nộp ông Giám đốc Học Vụ của trường. Vấn đề là phải xin gặp ông, trình bày dự định làm thực tập ở Bộ Công Chánh và thuyết phục ông ta chấp thuận.

Tôi làm được điều đó không mấy khó khăn cùng với việc xin phép về nước với lý do chính đáng đó. Bây giờ chỉ còn việc tìm ra tiền mua vé, tôi quay ra vay tiền anh bạn thân, Cao Nguyên Hiên, năm đó đã tốt nghiệp và đã bắt đầu đi làm. Thế là xong mọi chuyện.

Về Sài Gòn tôi đến Bộ Công Chánh làm việc trong hai tuần lễ. Mọi việc trôi chảy như đã dự định và tôi thực hiện được một ước mong thầm kín mà chính tôi cũng không ngờ có thể làm được. Điều lạ và đáng thêm là tại sao bố tôi qua Tử Vi đã nhìn thấy trước được chuyện đó ?

Không ngờ chuyến đi về lại mang đến một chuyện kỳ thú, vì tôi hằng khát khao nhìn thấy rõ hơn hiện tình đất nước. Vừa đến Sài Gòn tôi có dịp gặp ngay anh Nguyễn Xuân Nghĩa lúc đó là đương kim Chủ tịch THSVP và chị Lê thị Lan Phương đang sống ở Việt Nam trong một thời gian để soạn một luận án về gạo. Nghĩa nói ngay với tôi « *Tao đang có liên lạc với Nha Tổng Cục Chiến Tranh Chính trị để nhờ họ tổ chức cho đi thăm viếng một số cơ sở. Minh sẽ có được một nhận định trung thực hơn về tình trạng quốc nội. Mà, tao và Phương sẽ làm thành một phái đoàn sinh viên hải ngoại về thăm đất nước.* » Tôi hân hoan hưởng ứng.

Thế là tôi tình cờ hóa ra thành viên của một 'Phái đoàn sinh viên hải ngoại' chỉ gồm có ba chúng tôi. Cùng với một số sinh viên quốc nội, tổng cộng lại độ chục người, chúng tôi được đưa đi tham quan các trường Võ Bị Đà Lạt và Thủ Đức, các trung tâm Huấn Luyện Quang Trung (nơi đây Nghĩa và tôi được thử bắn súng M16),

Huấn Luyện Cán Bộ Xây Dựng Nông Thôn ở Vũng Tàu. Tiếc là chúng tôi hụt một chuyến đi thăm Huế vào phút chót vì tình hình quân sự căng thẳng.

Phải thú thật là chuyến đi về nước năm đó đã có tác động mãnh liệt vào tinh thần tôi và chắc chắn đã khiến tôi lúc trở về Pháp lấy quyết định rủ rê một số bạn gần, cùng khóa, thành lập một liên danh do tôi dẫn đầu để ra ứng cử ban chấp hành. Có lẽ trong sự ngạc nhiên của các anh bạn kỳ cựu hơn ít nhiều trong Tổng Hội lúc đó. Vì chưa từng có mặt trong BCH một người non nớt như tôi mà lại dám liều lĩnh qua mặt mấy đàn anh. Cứ tạm cho tuổi 18 là tuổi bắt đầu có ý thức thì tuổi đời ý thức của họ ít nhất cũng hơn tôi đến 40% (7/5 là 1,40). Thật là 'điếc không sợ súng'.

Bây giờ nghĩ lại thì lúc ấy trong đầu tôi cũng chẳng có ý gì đối nghịch với những người đã có trách nhiệm trước đó. Có lẽ nhờ vậy họ cũng dễ chấp nhận để cho chuyện đó xảy ra. Chắc cũng có sự miễn cưỡng lúc đầu nhưng dù sao nó cũng không lộ liễu. Cuối cùng có cả hai đàn anh đi trước nhận lời làm hai Phó Chủ tịch, các anh Nguyễn Ngọc Danh và Phạm Tất Đạt, rồi từ đó họ trở thành những người bạn đồng chí hướng thân quý. Chung qui vụ việc này chỉ làm Tổng Hội giàu thêm về số nhân sự tích cực vì đã thu nạp được một số người mới, trẻ, tham gia và chịu nhận thêm trách nhiệm. Điều làm tôi sau này mãi nguyện nhất về BCH năm đó là đã giao phó một trách nhiệm quan trọng cho anh Nùng Zen Tảo, kỹ sư Centrale, vào vai Tổng thư Ký, một anh chưa hề làm việc Tổng Hội, có tiếng ăn chơi, 'bắt đằm' giỏi. Anh đã tỏ ra rất đặc lực và làm việc có hiệu quả không ngờ.

Khi trở thành chủ tịch THSVPT tôi có trách nhiệm đọc bài diễn văn mở đầu đêm văn nghệ Tết trên sân khấu hội trường Maubert. Tôi là người đầu tiên trong vai này dùng bộ áo dài khăn đóng đã được tôi mang về Paris từ hè năm trước. Kể chuyện này cốt là để nhớ đến anh Trần Văn Bá người cũng đã mặc bộ áo dài khăn đóng đó trong đêm Tết của nhiệm kỳ đầu tiên của anh. Sau đó bộ áo, khăn này bị thất lạc không tìm lại được.

Kể chuyện trên cũng là để nhắc rằng từ buổi tối đứng trước gần 3000 khán giả trên sân khấu hội trường Maubert chắc có thể nói là tôi đã có chút ít tiếng tăm. Giờ quyền vờ Tử Vi ra, tôi đọc về năm Tuất (1970) cũng là năm chót mà có vài lời tiên đoán của ông bố : « *Công danh có cản trở rồi mới thành. Hạn Lộc Mã chiếu rất tốt nhưng 2 Mã chiếu hạn, có Tiệt hạn, đi xa vất vả có lẽ về nước. Hạn có tiếng tăm.* »

Phải kể thêm hai chuyện sau đây nữa thì càng thấy Tử Vi màu nhiệm nếu có người biết xem. Chuyện thứ nhất là công việc với Tổng Hội năm đó đã khiến tôi phải thi lại hai môn mới được cấp bằng ra trường. Anh Nguyễn Như Lưu có nói đến tác dụng tai hại này của các sinh hoạt Tổng Hội. Tôi có thể thêm trường hợp anh Lâm Hoài Châu thi đậu vào Ponts 1 năm trước tôi song chỉ được cấp bằng ra trường cùng năm 1970 sau khi phải đi làm 'thực tập' 1 năm trời.

Rồi đến chuyện đi xa. Sau khi tốt nghiệp tôi còn muốn đi Mỹ học thêm nhưng không thể có điều kiện tài chính để thực hiện chuyện này. Không ngờ có cái may và có lẽ nhờ cái số anh Ngô Đăng Tuấn lúc đó đang học tại École Polytechnique de Montréal bên Canada đã giúp tôi thật nhiều, tìm ra ông thầy nhận tôi làm trợ lý để tôi có tiền trả học phí. Thành ra tôi ghi tên học ở trường Polytechnique và đặt chân đến nơi đó vào khoảng giữa tháng tám. Anh Tuấn, chẳng xa lạ gì đâu, là em chị Ngô Lê Hường, hai người là hàng xóm xưa lúc còn ở Sài Gòn. Các bạn Tổng Hội của những năm cuối 60 chắc còn đều nhớ đến giọng ngâm thơ điều luyện của chị Hường, nhất là trong vai Huyền Trân Công Chúa của năm 1970, trong chiếc võng được khiêng đi hai bước lại lùi một bước để có đủ thì giờ ngâm hết đoạn thơ. Đây cũng là lần chót chị xuất hiện trên sân khấu Maubert trước khi hồi hương.

Như vậy sau khi tôi kiểm lại cuộc đời và đối chiếu với các giọng chữ bố tôi viết trong quyển vờ Tử Vi thì phần trùng hợp đạt đến 100%. Vì thế tôi vẫn nghĩ là Tử Vi có một căn bản khoa học dựa trên sự chiêm nghiệm với những con số lớn về ý nghĩa của các Sao. Nếu bây giờ ta dùng quy luật 'âm dương ngũ hành' của xem Dịch để hệ thống hóa thêm phương thức suy đoán và dùng tin học để vượt giới hạn của khối óc người biết xem Tử Vi thì chắc hẳn kết quả sẽ kỳ thú lắm.

Bùi Ngọc Vũ JJR 64
Sài Gòn tháng 7, 2020